

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 07/11

Luksemburg, 17 lutego 2011 r.

Wyrok w sprawie C-283/09

Artur Weryński / Mediatel 4B spółka z o.o.

Sąd krajowy nie ma obowiązku pokrycia należności świadka przesłuchanego na jego wniosek przez sąd innego państwa członkowskiego

W takim przypadku przeprowadzenie dowodu w innym państwie członkowskim nie może skutkować przedłużeniem postępowania przed sądem krajowym

Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001¹ stanowi, że jeżeli sąd jednego z państw członkowskich (sąd wzywający) zwraca się do właściwego sądu innego państwa członkowskiego (sądu wezwanego) o przeprowadzenie dowodu, takiego jak na przykład przesłuchanie świadka, sąd wezwany wykonuje wniosek zgodnie z prawem swojego państwa.

Według prawa irlandzkiego świadek ma obowiązek stawienia się przed sądem tylko wówczas, gdy uprzednio otrzymał wyrównanie kosztów transportu („viaticum”).

W 2009 r. Artur Weryński wniósł do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia (Polska) przeciwko swojemu byłemu pracodawcy Mediatel 4B spółce z o.o. pozew o odszkodowanie z tytułu umowy o zakazie konkurencji. W ramach tego postępowania sąd polski wystąpił do Dublin Metropolitan District Court (Irlandia) o przesłuchanie świadka. Sąd wezwany uzależnił jednak przesłuchanie świadka od wpłaty przez sąd wzywający zaliczki w wysokości 40 EUR na poczet zwrotu kosztów, który zgodnie z prawem irlandzkim przysługuje świadkom.

Sąd polski zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy ciąży na nim obowiązek pokrycia należności świadka przesłuchanego przez sąd irlandzki – czy to w formie wpłaty zaliczki, czy też następczego zwrotu kosztów.

Jeżeli chodzi o wpłatę na rzecz sądu wezwanego zaliczki na poczet należności świadka, Trybunał podkreślił, że możliwość odmowy wykonania wniosku o przeprowadzenie dowodu musi być ograniczona do ściśle określonych, wyjątkowych sytuacji. Wynika z tego, że odmowa wykonania takiego wniosku może nastąpić z przyczyn, które zostały wymienione w sposób wyczerpujący w rozporządzeniu. Rozporządzenie nie przewiduje tymczasem obowiązku wpłaty zaliczki na poczet przesłuchania świadka. Sąd wezwany nie ma zatem prawa do uzależnienia przesłuchania świadka od uprzedniej wpłaty zaliczki na poczet należności tego świadka. **W konsekwencji sąd wzywający nie ma obowiązku wpłaty takiej zaliczki.**

W odniesieniu do dokonania przez sąd wzywający następczego zwrotu należności świadka, rozporządzenie stanowi, że nie można żądać zwrotu opłat lub kosztów za wykonanie wniosku o przeprowadzenie dowodu.

W tym względzie Trybunał uściślił, że przez „opłaty” należy rozumieć kwoty pobierane przez sąd w zamian za jego działalność, podczas gdy przez „koszty” należy rozumieć kwoty, które sąd wydaje w toku postępowania na rzecz osób trzecich, takich jak na przykład biegli czy świadkowie. Wynika z tego, że należności, które wypłacane są na rzecz świadka przesłuchanego przez sąd wezwany wchodzą w zakres pojęcia kosztów w rozumieniu rozporządzenia nr 1206/2001.

¹ Rozporządzenie Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174, s. 1).

Trybunał przypomniał, że celem tego rozporządzenia jest proste, skuteczne i szybkie przeprowadzanie dowodów w sprawach transgranicznych. W konsekwencji przeprowadzenie przez sąd jednego z państw członkowskich dowodu w innym państwie członkowskim nie powinno skutkować przedłużeniem postępowania przed sądem krajowym.

Obowiązek zwrotu kosztów przez sąd wzywający może zatem istnieć tylko w wypadku, gdy zastosowanie znajduje jeden z wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu. Należności świadków nie zostały jednak w nim wspomniane.

Trybunał stwierdził zatem, że sąd wzywający nie ma obowiązku wpłaty na rzecz sądu wezwanego zaliczki na poczet należności świadka ani też następczego zwrotu należności przesłuchanego świadka.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793